ZSV 212/2014

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKRAJNO SODIŠČE V PIRANU

PREJETO
21 -03- 2016
ODVETNIŠTVO
STARMAN I VELKAVRH

# SODBA

# V IMENU LJUDSTVA

Okrajno sodišče v Piranu, okrajna sodnica PRUŠA ANIČIĆ NATAŠA,

je v zadevi o prekršku zoper kršiteljico – pravno osebo: **MUHAREMI d.o.o., Portorož,** ki jo po pooblastilu direktorja Lirima Muharemija zastopa Janez Starman, odvetnik v Kopru,

zaradi prekrška po določbi 3. točke 1. odstavka 16. člena Zakona o omejevanju porabe alkohola (ZOPA),

**o zahtevi za sodno varstvo kršiteljice**, vložene pri prekrškovnem organu dne 4. 3. 2013, zoper odločbo o prekršku Policijske postaje Piran št. 555006638626 z dne 4. 2. 2013,

na podlagi določbe 3. odstavka 65. člena Zakona o prekrških (ZP-1),

**dne 3. marca 2016**

# RAZSODILO:

I. Ob reševanju zahteve za sodno varstvo z dne 4. 3. 2013 **s e** odločba o prekršku prekrškovnega organa Policijske postaje Piran št. 555006638626 z dne 4. 2. 2013 po uradni dolžnosti **s p r e m e n i** tako, da se postopek o prekršku zoper kršiteljico – pravno osebo: MUHAREMI d.o.o., Portorož, matična številka: 5886872000, **zaradi prekrška po določbi 1. odstavka 16. člena ZOPA**, ki naj bi ga storila s tem, da so dne 1. 9. 2012 ob 22.40 uri v gostinskem obratu „Green caffe bar", na naslovu Obala 112, Portorož, njeni zaposleni prodajali alkoholne pijače Deniju Makoriču, ki je kazal očitne znake opitosti od alkohola, njeni vodstveni ali nadzorni organi ali njena odgovorna oseba pa so opustili dolžno nadzorstvo, s katerim bi se prekršek lahko preprečil, s čimer je kršila določila 2. odstavka 7. člena ZOPA, na podlagi določbe 1. točke 1. odstavka 136. člena Zakona o prekrških (ZP-1) **u s t a v i**, ker opisano dejanje ni prekršek.

II. Kršiteljici se prizna povrnitev stroškov in nagrade zagovornika tega postopka v skupnem znesku 167,50 EUR in 20% DDV v višini 33,50 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po izteku paricijskega roka do plačila. Prekrškovni organ je dolžan skupni znesek v višini 201,00 EUR plačati na transakcijski račun zagovornika, v 30 dneh od izdaje sklepa.

# OBRAZLOŽITEV:

1. Prekrškovni organ je kršiteljici – pravni osebi zaradi storitve prekrška po določbi 1. odstavka 16. člena ZOPA z odločbo o prekršku izrekel globo v znesku 2.086,46 evrov. Zoper odločbo o prekršku, ki ji je bila vročena dne 22. 2. 2013, je kršiteljica vložila zahtevo za sodno varstvo, ki jo je prekrškovni organ s sklepom št. 2602-20/2013/2 z dne 17. 3. 2013 zavrgel kot prepozno. Okrajno sodišče v Ajdovščini je s sodbo opr. št. ZSV 44/2014 z dne 4. 6. 2016 sklep prekrškovnega organa z dne 17. 3. 2013 odpravilo ter odločilo, da stroški postopka bremenijo proračun, Višje sodišče v Kopru pa je s sodbo opr. št. PRp 89/2014 z dne 25. 9. 2014 navedeno sodbo potrdilo. Na podlagi vložene zahteve za varstvo zakonitosti je Vrhovno sodišče RS s sodbo opr. št. IV Ips 43/2015 z dne 15. 9. 2015 zahtevi za varstvo zakonitosti ugodilo in ugotovilo, da je bila z izpodbijano pravnomočno sodbo kršena določba 2. odst. 58. člena ZP-1. Ker pa je bila zahteva za varstvo zakonitosti vložena v škodo kršiteljice, je Vrhovno sodišče RS le ugotovilo kršitev

predpisov, ne da bi poseglo v pravnomočno odločbo o prekršku (oziroma v pravnomočno sodbo).

2. Iz vsega navedenega je razvidno, da odločitev o sami zahtevi za sodno varstvo z dne 5. 3. 2013 še ni bila sprejeta (Okrajno sodišče v Ajdovščini namreč s sodbo opr. št. ZSV 44/2014 z dne 4. 6. 2016 ni postopalo v skladu z določbo 10. odstavka 65. člena ZP-1, ki določa, da če sodišče s sodbo odpravi sklep o zavrženju prepozne ali nedovoljene zahteve za sodno varstvo ali ugovora (57.b člen), hkrati odloči tudi o zahtevi za sodno varstvo ali ugovoru). Ob upoštevanju dejstva, da je odločitev (čeprav nepravilna), da je zahteva za sodno varstvo z dne 5. 3. 2013 pravočasna, pravnomočna, je naslovno sodišče v skladu s stališčem o prepovedi odločanja v škodo kršiteljice, odločalo še o sami zahtevi za sodno varstvo (brez ponovnega presojanja procesne predpostavke o njeni pravočasnosti).

3. Kršiteljica v zahtevi za sodno varstvo z dne 5. 3. 2013, vloženi po zagovorniku, uveljavlja vse pritožbene razloge po določbi 62. člena ZP-1. Zatrjuje, da je bila zaradi nekonkretiziranega obvestila o prekršku kršena njena pravica do izjave o prekršku. Izpodbijani odločbi nadalje očita, da se opira zgolj na neverodostojno izjavo močno opite in neprištevne osebe ter trdi, da se oseba Deni Makorič v času pridržanja policistov ni nahajal v lokalu kršiteljice, alkoholne pijače pa bi lahko užival v kateremkoli drugem lokalu, tudi sicer pa mu v njihovem lokalu rdeče vino ni bilo postreženo. Sodišču predlaga, da izvede predlagane dokaze (zaslišanje predlaganih prič) in zahtevi za sodno varstvo ugodi, izpodbijano odločbo odpravi, postopek o prekršku pa ustavi in kršiteljici povrne vse stroške postopka, ki jih uveljavlja s priloženim stroškovnikom.

4. V obravnavani zadevi se kršiteljici, ki je pravna oseba, očita odgovornost za prekršek po določbi 3. točke 1. odstavka 16. člena ZOPA, ker so dne 1. 9. 2012 ob 22.40 uri v gostinskem obratu njeni zaposleni prodajali alkoholne pijače osebi, ki je kazala očitne znake opitosti od alkohola, njeni vodstveni ali nadzorni organi ali njena odgovorna oseba pa so opustili dolžno nadzorstvo, s katerim bi se prekršek lahko preprečil. Po določbi 3. točke 1. odstavka 16. člena ZOPA se namreč za prekršek kaznuje pravna oseba, ki prodaja alkoholne pijače osebam, ki kažejo očitne znake opitosti od alkohola (drugi odstavek 7. člena); po določbi 2. odstavka 7. člena pa je prepovedana prodaja alkoholnih pijač osebam, ki kažejo očitne znake opitosti od alkohola. Kršiteljici se torej, kot je razvidno iz izreka odločbe o prekršku, očita opustitev dolžnega nadzorstva nad ravnanjem zaposlenih, kar pomeni, da se v konkretnem primeru očita pravni osebi samostojno odgovornost po določbi 2. odstavka 14. člena Zakona o prekrških (ZP-1). Ta določa, da če storilca prekrška ni mogoče odkriti ali če za prekršek ni odgovoren, je pravna oseba odgovorna za prekršek, če je njen vodstveni ali nadzorni organ ali njena odgovorna oseba opustila dolžno nadzorstvo, s katerim bi se prekršek lahko preprečil.

5. V obravnavanem primeru je prekrškovni organ v izrek izpodbijane odločbe o prekršku zgolj povzel besedilo zakonske določbe 2. odstavka 14. člena ZP-1, ne da bi konkretiziral en sam zakonski znak očitanega prekrška in odgovornosti zanj. Samo zakonsko besedilo pa ne more nadomestiti konkretizacije dejanskega stanu, ki je podlaga za ugotovitev prekrška in odgovornosti zanj, zato mora prekrškovni organ zakonsko določbo napolniti s konkretno vsebino. V konkretnem primeru bi moralo biti v izreku odločbe o prekršku določno navedeno, kateri organ (vodstveni ali nadzorni ali točno določena odgovorna oseba z imenom in priimkom ter funkcijo) je opustila dolžno nadzorstvo, kaj je bila njena dolžnost in v čem se kaže opustitev te dolžnosti nadziranja, in ali bi se s takšnim dolžnim nadzorstvom prekršek sploh lahko preprečil (na primer: tega dne ob tej uri je bilo neposredno zaznati, da je natakar A.A. ponudil gostu B.B. alkoholno pijačo, čeprav se je gost B.B. vidno opotekal, nerazločno govoril in zmerjal ljudi okoli sebe, kar pa bi direktor družbe - vodja lokala C.C. preprečil tako, da bi natakarju dal jasna in nedvoumna navodila, da se gostu v takšnem stanju ne streže alkoholnih pijač, kar ima tudi zapisano v pogodbi o zaposlitvi...). Glede na opis dejanja v izpodbijani odločbi, pa okoliščine, iz katerih izhaja odgovornost kršiteljice, niso v zadostni meri konkretizirane, saj izrek razen zakonskih določb sploh nima opisanih dejanskih okoliščin očitanega prekrška. Tudi iz obrazložitve odločbe o prekršku ni razvidno, kakšno je bilo dolžnostno ravnanje pravne oziroma odgovorne osebe ter v čem je njena opustitev dolžnega nadzorstva. Sodišče je vezano na konkreten opis dejanja in odgovornosti (kadar gre za samostojno odgovornost pravne osebe po 2. odst. 14. člena ZP-1), ki pa ga izpodbijana odločba o prekršku ne vsebuje. Dejanje, za katero je začet postopek o prekršku, pa ni prekršek, če v opisu dejanja manjka kateri od zakonskih znakov prekrška, kakor tudi, če zakonski znaki prekrška v opisu dejanja niso konkrtetizirani.

6. V opisu prekrška v izreku odločbe o prekršku opustitev dolžnega nadzorstva pravne osebe ni konkretizirana, zato dejanje, kot je opisano v izreku izpodbijane odločbe, ni prekršek. Sodišče pa ne more in ne sme posegati v nekonkretizirani opis prekrška.

7. Na podlagi določbe 3. odstavka 65. člena ZP-1 je zato sodišče odločbo o prekršku spremenilo tako, da je postopek o prekršku zoper kršiteljico zaradi storitve prekrška po določbi 3. točke 1. odstavka 16. člena ZOPA, opisanega v 1. točki izreka te sodbe, na podlagi določbe 1. točke 1. odstavka 136. člena ZP-1 ustavilo.

8. Ker je postopek o prekršku ustavljen in je kršiteljica z zahtevo za sodno varstvo uspela, ji je potrebno priznati tudi stroške zagovornika, ki jih je sodišče po predloženem stroškovniku priznalo v znesku 167,50 EUR, in sicer nagrado za prvo seznanitev s primerom po tar. št. 5100 Zakona o odvetniški tarifi (ZOdvT) v višini 57,50 EUR, nagrado za postopek pred prekrškovnim organom po tar. št.

5202 v višini 90,00 EUR, pavšalni znesek za poštne in telekomunikacijske storitve po tar. št. 6002 ZOdvT v višini 20,00 EUR ter pripadajoči znesek 20 % DDV (glede na datum opravljene storitve) v višini 33,50 EUR.

9. V preostali priglašeni višini pa sodišče stroškov in nagrade zagovornika kršiteljice ni priznalo. Nagrada zagovornika po tar. št. 5100 in 5202 ZOdvT je predvidena v razponu, kršiteljica in njen zagovornik pa svojega predloga za povrnitev stroškov postopka nista z ničemer obrazložila in nista navedla, zakaj in v čem gre predlagana višina nagrade in stroškov. Sodišče je po pregledu prekrškovnega spisa skladno z določbo 13. člena ZOdvT po prostem preudarku ocenilo, da zagovorniku kršiteljice v obravnavanem primeru pripada nagrada za postopek v višini srednje vrednosti predpisane nagrade. Ocenilo je namreč, da ne gre za najbolj enostavno zadevo, vendar pa tudi ne gre za zadevo, ki bi bila posebej obsežna, po zapletenosti dejanskega stanja in zahtevnosti pravne problematike pa ni odstopala od običajnih prekrškovnih zadev, oziroma od povprečne zahteve za sodno varstvo, in nekega posebnega znanja odvetnika v smislu uporabe tujih pravnih virov, posebnega strokovnega znanja z izvenpravnih področij ali pravnega specialističnega znanja, ni zahtevala, torej je šlo za povprečen primer in gre odvetniku nagrada v srednji (povprečni) vrednosti. Sodišče nadalje ni priznalo pavšalnih stroškov za fotokopiranje dokumentov po tar. št. 6000, saj oprava storitve ni bila izkazana, navedeno pa tudi ni število fotokopiranih strani. Skupno znašajo priznani stroški kršiteljice 201,00 EUR, kar na podlagi določbe 4. odstavka 144. člena v zvezi z določbo 147. člena ZP-1 bremeni proračun prekrškovnega organa.

## PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo lahko prekrškovni organ pri sodišču, ki je odločilo o zahtevi za sodno varstvo, vloži pritožbo iz pritožbenih razlogov po 1., 2 in 4. točki 154. člena Zakona o prekrških, razen glede stroškov postopka, in sicer v roku 8 dni od dneva prejema te sodbe, v treh izvodih. O pritožbi bo odločalo Višje sodišče v Kopru.

Piran, 3. marec 2016

Okrajna sodnica
Nataša Pruša Aničić, l.r.

Prepis je točen